

ANUNCIS

Autor: Enric Cervera

octubre de 1996

Aquest text està constituït per una successió de gags pensats de cara a fer un espectacle de pista o cabaret sobre el tema “Anuncis i publicitat” .

Les diferents situacions que es plantegen les podran interpretar diferents actors i actrius segons les necessitats que el director i la producció creguin convenients.

Com autor d’ aquest text, sóc conscient de què aquesta obra és més un pretext dramàtic que un text dramàtic usual, i ha estat creat més a partir d’ una suggerència –no pas un encàrrec– feta per una persona, que programa un espai teatral. Així que aquesta peça, s’ articula a mode de gags intentant buscar un fil escènic conductor que faci amenes les diferents escenes, que bàsicament tenen en comú la paròdia de la publicitat comercial de ràdio i de televisió, tema molt a l’ abast de tothom i que servint-lo de forma divertida crec que podria esdevenir un espectacle –blanc– de pista o cabaret.

Està escrita amb la voluntat de jugar tant amb els personatges com amb el llenguatge que utilitzen entre ells.

L' espai escènic

Serà un espai polivalent que ens recordarà un estudi de ràdio i a la vegada un plató d' audiovisual. En aquest espai es realitzen gravacions que a vegades són en directe i a vegades diferides.

Una part de l' espai estarà ocupada per la sala de control on hi haurà els tècnics i els realitzadors.

Una altra part l' ocuparan uns micros de peu per gravar veus dels actors que representen els anuncis.

En un lloc molt visible i legible pel públic hi haurà un plafó electrònic que servirà per anar donant els diferents missatges publicitaris de les diferents escenes de l' espectacle.

Primer acte

(Grafisme electrònic sense fi en pantalla: Colònia, La Colònia, colònia...! Colònia, colònia, La Colònia...! Colònia, colònia, La Colònia...! Colònia, colònia, La Colònia...! etc...)

(Hi ha un TÈCNIC a l' espai de la sala de control que posa una cinta amb música comercial de fons, és enganxosa i sensual. Fa un senyal a un HOME que està davant del micro perquè comenci a llegir. Llum vermella de gravació.)

tallar l' Home de nou, aleshores l' Home molt avergonyit adonant-se'n del que acaba d'emetre va al faristol i intenta llegir davant del micro, molt desconcertat.)

HOME: Una colònia...? Un perfum...! Una flaire... Un oreig furtiu... Una pudor escadussera... L' aroma de la vida...! L' èter vivificador...?

(El tècnic posa una altra cinta amb música de fons per tallar definitivament a l' Home que no se'n surt, no té el dia, s'apaga la llum vermella de gravació.)

TÈCNIC DE SO (cridant): Ja ni ha prou! Si t'ho haguessis llegit unes quantes vegades abans això no hagués passat... Au! Vés a donar una volta i relaxa't!

(L' Home surt d'escena creuant-se amb ELL i ELLA, uns altres actors que entren i es col·loquen davant dels micros. A fi d'estar motivats de cara a l'espot que han de gravar, s'aniran ensumant amorosament durant tota l'estona, tot plegat molt sobreactuat, i amb unes mirades al públic amb molta complicitat com si estiguessin davant d'uniques càmeres de vídeo.)

ELL (ensumant-la a ELLA i dirigint-se al públic): M'agrada, no com puts, sinó

com et regues, xatona meva!

ELLA (deixant-se ensumar com a gata maula i mirant al públic també): Ensuma' m amor meu... fica els teus nassos a tots els racons olorosos del meu cos, olora la meva vida íntima si vols... ensuma' m els drapets bruts... ensuma la meva roba estesa...

ELL: I tu a mi també, estimada. Ensuma' m com s' ensuma un pètal de qualsevol nenúfar salvatge que deixa de surar en l' aigua per una ventada furtiva que se l' endu...

ELLA: Sí, ensuma' m...

ELL: T' estimularé l' olfacte, a fi de què els teus sensors corticals no superin la naturalesa del cervell de llangardaix que portes dins... ensumada i estimada meva...

ELLA (ensumant-lo amb frisança): Snif... snif.. snif... t' oloro i t' estimo... amor meu, olorós i pudent...

ELL (ensumant-la amb frisança també): Sguau... sguau... sguau... el meu envà nasal es revitalitza amb els humors gasosos que desprens... olorosa i estimada meva...

(El TÈCNIC posa la música i es va fent fosc en escena, s' acabarà veient només el grafisme electrònic "Colònia, colònia, La Colònia..." La música es va fonent. Transició en el plafó electrònic. Entren tres nenes "bollicao" cantant i coreografiant la Cançó de la nena bollicao, que té

la música de Aquel negrito, de la NUTREXPA de l' any 1947.)

Cançó de la nena bollicao

Jo sóc aquella nena,

de la disco "bakalao" ,

que culejant cantava,

la cançó del "Bollikao" .

Perquè tothom ho sàpiga, els vaig a relatar,

les múltiples qualitats d' aquest producte tant sa.

És el "Bollikao" desdejuni i pisolabis.

És el "Bollikao" desdejuni i pisolabis ideal.

"Bollikao... Bollikao" .

Ho pren la noia flaca, per fer patxoca...

També s' ho prenen les dones més dotades...

Si s' ho pren la ben 'provista',

et fa perdre fins la vista...

I si s' ho pren amb molt amor... Pum! Pum!

Oblida' t de la primor.

És el "Bollikao" desdejuni i pisolabis.

És el "Bollikao" desdejuni i pisolabis ideal.

"Bollikao... Bollikao" .

(Grafisme electrònic sense fi: Bollikao, la papilla que no engreixa! El medicament infal·lible, científicament comprovat per aprimar-se definitivament sense passar gana... etc.)

(Música. Les tres nenes bollicao van cap els micros.)

SENYOURETA BULLIDA: Senyoreta, vostè no cal que prengui espirotamines perquè ja està prou grassa i no li calen més mandangues.

SENYOURETA GRASSA: Jo vull la col i l'esterol fins a rebentar!

SENYOURETA PRIMA: I jo els greixos poliestirèmics per enrinxolar-me la fel.

SENYOURETA BULLIDA: Doncs jo li asseguro que no li aniran bé per a les seves panxufleries.

SENYOURETA GRASSA: La meva veïna me' ls va recomanar i des d'aleshores que he rebaixat les pelleringues per sota el nivell estimatosos...

SENYOURETA PRIMA: Força bé que ens ha anat aquesta propedèutica, que si no fos així ja haguéssim proscrit eximatísticament...

SENYOURETA BULLIDA: Senyores i senyoretetes, no es pensin que va de broma tot això... Tot el que han sentit és força comprensible si es fa aquest tractament. (Treu el producte dietètic.) Aquí tenen aquest producte estimulatiu de les secrecions apneocràtiques que els serà força útil tant per a les seroses proscrites com per a les llanegues fitureposnatsals anomenades així per la nostra complexa societat semànticodietètica.

(S' AVANCEN les tres cantant, ballant, menjant i bevent; aniran agafant el menjar i el veure d' una plàtera molt plena de menjar i veure que haurà tret el tècnic; tot molt pantagruelic.)

GORDI 1: Trinxa, aixafa,
 trisca i agafa.

GORDI 2: Pispa, brinca,
 menja i rasca.

GORDI 3: Bufa, ensuma,
 xupa l' escuma.

GORDI 1: Un bon pitram que salta!

GORDI 2: I els malucs i la panxa!

GORDI 3: I un bon cul, i... basta!

OFF: Si ets gordi, fas patxoca!

 Si ets prima, cara-bajoca!

 Doncs menja, dona, menja!

GORDI 1: Trinxa, aixafa,
 trisca i agafa.

GORDI 2: Pispa, brinca,
 menja i rasca.

GORDI 3: Bufa, ensuma,

xupa l' escuma.

(Fan mutis mentre inicien un altre bis. S' anirà fent fosc.)

(Grafisme electrònic sense fi: EL Sabó-sabó! El sabor del saber és el saber del Sabó... El Sabó-sabó! El sabor del saber és el saber del Sabó... etc.)

(Música. Entren a escena ELL i ELLA amb unes carpetes i es dirigeixen al faristol. Esperen que el tècnic els doni el senyal per començar i la llum vermella que s' encengui.)

ELL: El sabó del saber?

ELLA: No, el sabor del saber!

ELL: Ah! El sabor del saber?

ELLA: Sí, sí... A veure, què me' n diu d' aquest sabó?

ELL: Doncs... jo crec que...

ELLA: Ha provat aquest sabó?

ELL: Mmmm... potser...

ELLA: Vostè no coneix aquest sabó!

ELL: Quin sabor...?

ELLA: El sabó-sabó!

ELL: Ah, el sabó... sabó...?

ELLA: El sabó de veritat!

ELL: Sí, és clar...

ELLA: L' autèntic sabó!

ELL: Ja... home...

ELLA: És aquest el sabó que vostè necessita!

ELL: Jo...? N' està segur?

ELLA: Sí, sabó!

ELL: Vol dir sí, senyor, oi?

ELLA: Sí, sabó!

ELL: Ja... ja ho he entès.

ELLA: El sabó de la sabona!

ELL: El sabó de la sabona?

ELLA: Sí, sabó!

ELL: Vostè sabonament sap que el millor sabó és el sabó...!

ELLA: Sí, senyor!... perdó... sí, sabó! volia dir...

ELL: Suposo sabona meva que ho dirà a les seves veïnes...?

ELLA: Sí, sabó, és clar!

ELL: I ho dirà també al seu sabonet...

ELLA: També... si cal... és clar... és bo i net saber-ho...

ELL: Si vostè en sabonés...

ELLA: Si jo sabonés què...?

ELL: El que cal saber del sabor.

ELLA: Què cal saber del sabó?

ELL: Del sabor!

ELLA: Bé, sí, del sabor...!

ELL: El sabor del saber és el saber del sabó!

ELLA: Ah! ja ho he entès...

ELL: Doncs repeteixi amb mi: El sabor del saber és el saber del sabó...

ELL i ELLA: El sabor del saber és el saber del sabó. El sabor del saber és el
saber del sabó. El sabor del saber és el saber del sabó. El sabor del
saber és el saber del sabó.....

(Mentre van repetint el missatge del sabó entra la música i els dos van
fonent les seves veus amb les indicacions del Tècnic que exerceix a més
com a director d'orquestra indicant un "rallentando" als dos actors.)

(Nou grafisme electrònic sense fi: Begudes fresques! RE-FRESC! El refresc
que es pren ben fresc! Begudes fresques! RE-FRESC! El refresc que es pren
ben fresc! etc...)

(ELL i ELLA continuen en el faristol. Llum vermella. El TÈCNIC anirà
emplenant i buidant gots amb una gerra d'aigua davant d'un micro a fi

de crear l'efecte especial refrescant que requereix l'anunci. Fa el senyal als actors perquè comencin a parlar.)

ELL (com si acabés de beure un refresc): Ah...! Això refresca... sí, senyor, refresca!

ELLA: Què és el que estàs prenent amic meu?

ELL: Un refresc ben fresc!

ELLA: Has dit fresc?

ELL: He dit fresc, perquè és un RE-FRESC ben fresc!

ELLA: Sí, és clar, ben fresc ha de ser el refresc...

ELL: És clar, si es diu així, RE-FRESC!

ELLA: I es pren fresc?

ELL: Fresc es pren el RE-FRESC...

ELLA: Has dit que es diu fresc?

ELL: No, RE-FRESC!, i es pren ben fresc!

ELLA: Ja! ben refresc el fresc!

ELL: No, ben fresc el RE-FRESC!

ELLA: Mira em prendré el RE-FRESC fresc ben fresc...

ELL: Sí, senyora! I jo me'n prendré un altre de molt fresc de fresc RE-FRESC!

ELLA (fa com si se l'acabés de beure): Ah...! Això refresca... Sí, senyor, refresca!

ELL: No hi ha res més fresc que el RE-FRESC ben fresc!

(Grafisme electrònic: Begudes fresques...? RE-FRESC! El refresc que es pren ben fresc! Begudes fresques! RE-FRESC! El refresc que es pren ben fresc! etc...)

(Música i transició.)

(Grafisme electrònic sense fi: Xip to xip... Diàleg de com... puta... do... res... de... res... com... puta... do... res... de... res... Sí, ja ho han entès! Puta... do... res... de... res... etc.)

(Entren en escena, dues computadores A i B. La veu de les actrius que les representen es distorsionarà si és possible digitalitzant-la, però deixant-la sempre clara i entenedora.)

A: Hola col·lega, com estàs?

B: No me' n recordo...

A: Que et falla la memòria?

B: No. La ROM de rumiar la tinc força bé...

A: Ho celebro, així no cal que ens interconnectem per fer-te el reconeixement habitual. No sé per què m' han fet venir, doncs...

B: El que em falla de tant en tant és el CD-ROM, se' m satura...

A: Se t' atura el CD-ROM? Caram!

B: No s' atura, se' m satura, sa-tu-ra!

A: S' atura el CD-ROM?

B: No s' atura, se' m satura.

A: Ja ho he entès caRAM!

B: La RAM no... El CD-ROM!

A: T'he dit que ja ho he entès, que ja ho he entès...!

B: Doncs què dius de la RAM?

A: He dit caram!

B: Ah! Havia entès que RAM... Hauries de revisar-me els micros...

A: I potser la CPU!

B: Què?

A: Res... no he dit res... només que...

B: Només que què?

A: Res, tinc la impressió que el teu sistema operatiu està poc fiable dins dels paràmetres interactius estàndars, entens?

B: Si tu ho dius... potser...

A: El maleït usuari que t' està utilitzant ho està fent fora de les

coordenades establertes... n'estic segura...

B: I...?

A: Res... em preocupa...

B: Preocupar-se no és missió de les computadores de manteniment com tu...

A: Sí, ja ho sé... Però el CD et falla.

B: Sí, però més o menys vaig computant.

A: El problema que tens és d'hardware, noia.

B: Tu creus?

A: Crec que tens problemes... a causa de la introducció digital dels teus perifèrics.

B: Vols dir que estic desequilibrada a causa de l'operador que m'introdueix les dades?

A: Com que sempre has dit que te les introdueix d'una manera tan especial...

B: M'introdueix les dades, no té res a veure amb la manera que ho fa... No facis suposicions estranyes!

A: Està clar que tens símptomes claríssims d'hipersensibilitat.

B: Aquesta no és una funció que tinc assignada, ho saps perfectament.

A: Ho he dit per veure si reaccionaves, per si de cas, saps! (Pausa.)
Potser tens un virus...

B: Virus...? Només em faltaria això...!

A: Sí. La hipersensibilitat digitalitzada te la provoca el teu manipulador extern i et fa cometre errors semblants als que provoquen els virus... la introducció de certes variables introduïdes per factors humans desequilibra...

B: I què hauria de fer?

A: Confiar en mi, que per alguna cosa sóc la computadora de manteniment...

B: No he desconfiat mai del servei de manteniment...

A (comença a cantar la cançó Xip-xipmini -Chim chim cher-ee- del musical Mary Poppins):

Xip-xipmini, xip-xipmini, xip, xip, xerí.

Deu mil microcircuitos computen per mi.

Xip-xipmini, xip-xipmini, és la cançó

de les que arrangen el CD i el ROM.

Sóc molt eficaç i sóc la millor.

El meu ofici no té cap secret,

calcula i ordena com qui no fa res.

Si algú et manipula com ho fa la gent,

tu sempre a la teva, computa i ves fent.

Xip-xipmini, xip-xipmini, xip, xip, xerí.

Deu mil microcircuits computen per mi.

Que entre microxips t' ho passes millor!

Tinc mil problemes i tots són per mi.

De dia informàtics o quelcom així.

Llums que no encenen i discs fets malbé

i microsystemes que no van gens bé.

Si en mi confies, fora els mals de cap.

Si amb mi computes la cruel realitat,

el teu CD-ROM també sanaràs.

Jo sóc la millor i la més eficaç.

Jo sóc la millor i la més eficaç.

Xip-xipmini, xip-xipmini, xip, xip, xerí.

Deu mil microcircuits computen per mi.

Xip-xipmini, xip-xipmini, és la cançó

de les que arregnen el CD i el ROM.

Que entre microxips t' ho passes millor.

(Els últims compassos de la música es van barrejant amb un soroll desagradable que ens recordarà el que feien les primeres impressores matricials d' agulles a l' imprimir.)

(Grafisme electrònic sense fi: Xip to xip... Diàleg de com... puta... do... res... de... res... com... puta... do... res... de... res... Sí, ja ho han entès! Puta... do... res... de... res... etc. Fosc. Transició.)

(Una adolescent rossa, la FINA, i una altra morena, la GRUIXUDA, en escena davant els micros gravant l' anunci.)

(Grafisme electrònic sense fi: La Compresa... per a totes les edats compreses... compreses per a totes les edats...)

GRUIXUDA: Fina, n' estàs segura?

FINA: Jo crec que hauries de provar-la...

GRUIXUDA: No ho sé, no m' atreveixo...

FINA: Sí, dona, sí...

GRUIXUDA: És que em fa cosa, Fina...

FINA: No siguis aprensiva...

GRUIXUDA: Si no és això Fina...

FINA: No passa res dona...

GRUIXUDA: Tu creus que...?

FINA: N'estic segura!

GRUIXUDA: Però Fina...

FINA: Sí, dona sí, és segura, molt segura.

GRUIXUDA: I fa cosa...?

FINA: El que...? No 'entenc...

GRUIXUDA: Sí, això...! No molesta?

FINA: I ca, dona! Tot el contrari...

GRUIXUDA: Aleshores és agradable?

FINA: He dit tot el contrari!

GRUIXUDA: N'estàs segura?

FINA: Sí, Fina, sí! N'estic segura!

GRUIXUDA: Però...

FINA: I la portes a la bossa...

GRUIXUDA: Amb la poma?

FINA: Sí, i amb l'aigua també, si vols!

GRUIXUDA: La poma, l'aigua i... la Compresa... però és fina?

FINA: Sí, dona sí... és fina.

GRUIXUDA: I segura?

FINA: Sí, dona sí... és fina i segura!

GRUIXUDA: Fina!!!

FINA: Segura...?

(Grafisme electrònic sense fi: La Compresa... per a totes les edats compreses entre... compreses entre... per a totes les edats... Música. Transició. Apareixen Ells, que són dos païos amb cos “antidanone” han estat mirant l’ anunci de la FINA i la GRUIXUDA. Un és el ROS i l’ altre el BRU, són una mica curts de gambals.)

(Grafisme electrònic sense fi: Penis–sec, la compresa masculina que el mantindrà sec i net...)

BRU: Escolta tu, de què va això?

ROS: D’ unes ties amb problemes...

BRU: Però de què parlen, tu?

ROS: Jo què sé “tio” ! D’ alguna cosa que no controlen, em sembla...

BRU: Com ho saps?

ROS: No has vist allò?

BRU: Què?

ROS: Una cosa que es posen...

BRU: I per què la volen?

ROS: Per posar–se–la...

BRU: I on se la posen?

ROS: Allà!

BRU: On...?

Ros: Allà!!!

BRU: Ah, ja... és que no ho havia entès...

Ros: Doncs ara explica-m' ho, si és que ho has entès...

BRU: Què?

Ros: Cony!

BRU: Què?

Ros: Cony, eh dit!

BRU: Ah, això...

Ros: I per què diu que està segura?

BRU: Qui?

Ros: Aquella...

BRU: Quina?

Ros: La Fina?

BRU: Quina és la Fina?

Ros: La que està segura.

BRU: Ah, sí, i l' altra...

Ros: No l' altra no, la Fina.

BRU: La Fina n' està segura...? De què, dius?

Ros: De posar-s' ho...

BRU: I ella s' ho posa?

Ros: És clar!

BRU: Sí, perquè n' està segura?

Ros: La Fina?

BRU: Sí, la Fina n' està segura! Ja t' ho he dit!

Ros: Caram amb la Fina!

(Pausa.)

Ros: Escolta, de què estàvem parlant?

BRU: De... d' allò...

Ros: De què?

BRU: D' una cosa que es posen les 'titis'...

Ros: Ah! Ja... si...

BRU: Sí... Perquè no els traspassi...?

Ros: És clar!

BRU: I així van còmodes les nenes?

Ros: Sí...

BRU: I netes?

Ros: Netes?

BRU: Sí, i netes també!

(Pausa.)

Ros: I a nosaltres que ens importa tot això?

BRU: Res de res!

Ros: Ja! Ja m' ho semblava...

(Pausa. En BRU surt i al cap de res torna cordant-se la bragueta.)

BRU: Doncs jo, ni me l' eixugo...

Ros: De què parles?

BRU: De quan pixo.

Ros: Quan què?

BRU: Que quan pixo no me l' eixugo! Renoi, se t' ha d' explicar tot!

Ros: I què fas, doncs?

BRU: Me l' espolso.

Ros: Te l' espolSES? Per què...?

BRU: Per no mullar-me els pantalons, que vols que faci?

Ros: Fes el que vulguis... Jo si que...

BRU: Tu no...?

Ros: No... Jo sempre me' ls mullo...

BRU: Els pantalons?

Ros: Sí...

BRU: Que porc!

Ros: No m' agrada espolsar-me-la... que vols que et digui...

(Pausa.)

Ros: Potser que parlis amb les 'titis'...

BRU: Per què?

Ros: Perquè elles són netes...

BRU: Tu creus que...

Ros: Sí, home sí!

BRU: Potser tens raó...

Ros: Sí, parla-hi...

BRU: Si li parlaré.

Ros: Potser té solucions per això.

BRU: Sí, sí... Li parlaré... La Fina n' estava molt segura.

Ros: Sí, és cert, molt segura estava la Fina... Molt segura!

(Grafisme electrònic sense fi: No se l' espolsi, eixugui-se-la, no sigui primitiu! Eixugui-se-la amb Penis-sec, la compresa masculina que el mantindrà sec i net...)

(Música. Fosc. Transició.)

(En els següents anuncis fins al segon acte només es donen les veus i es poden donar els personatges que es considerin necessaris.)

(Grafisme electrònic: ... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe...)

- Quina satisfacció donen oi...?
- Són suaus... com sobre rodes...
- I que en són de polides!
- Quin neguit... i quina marxa...
- Quina corba...
- Quina dona?
- L' autovia...
- Sort que...
- Encara rai!
- Només per quatre duros...
- Sí, d' entrada!
- I la resta a terminis... en còmodes pagues...
- Sense hipotecar el pis ni la torre...

- No cal deixar l' amant...
- Això és massa!
- S' ho mereix...
- I jo també!
- És clar... Tota la vida pensant-hi.
- I ara que se' m presenta l' ocasió...
- No pots deixar-la perdre!
- Seria desestimar l' ocasió!
- És única!
- Immillorable!
- El que ara necessitava...
- Ni havent-ho somniat...
- Sembla mentida que passin aquestes coses.
- A la nostra edat no és gens estrany.
- És clar...
- Què?
- La revisió...
- No és una revisió, és un reconeixement general...
- No! És l' oportunitat de la meva vida.
- Per què creus que se t' ha presentat?
- Vés a saber a quants els ha passat pel cap.
- A tothom, no comprens que...

- Sí, però jo ho necessito, ho entens...?
- Ho necessites?
- Sí, ho necessito... Per l' energia que em falta... per posar-me a prova... No serveix només per fer bonic...
- Però està en bones condicions...?
- I això a què ve?
- No m' has dit que eren a l' exposició?
- A l' exposició i a la carretera.
- És per la marxa que tenen que les hi posen.
- No són per pas per canviar-les.
- Les marxes sí.
- No, les dones.
- D' això sí que en tenen...
- De marxa?
- Sí, molta marxa tenen les dones...
- Ningú ho diria... Perquè la necessiten...?
- Per reduir a les baixades.
- Consumeixen massa...
- Les dones sí...
- Tu creus?
- Ho sé per experiència.
- Tres vegades hi he caigut...

- I amb tres models diferents...
- Amb les dones no hi ha remei...
- I amb els cotxes tampoc, malgrat siguin cars i de marca...
- Però elles són una altra cosa...
- Les del carrer... encara més que les de casa.
- Que vols que et digui...
- Va a gustos.
- A mi em són indiferents.
- Les dones?
- No, els cotxes!
- Ah! Creia que...
- Ja... Doncs a mi em sembla que...
- Les dones?
- Bé, si tu ho dius...
- O els cotxes?
- A mi tant se me' n dóna!

(Grafisme electrònic: ... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe... el cotxe... les dones... les dones... el cotxe...)

(Transició.)

(Grafisme electrònic: Colls-nets i Punys-nets...)

- Jo creia que la teva camisa era blanca...

- Blanca! I ca! És neta...

- La camisa és neta. No és blanca.

- Ah! Blanca no és. És neta només.

- Neta, com una samarreta.

- La camisa?

- És neta, molt neta.

- Ja! Però és blanca?

- No importa. És neta...

- La samarreta és neta?

- No. És blanca.

- També la samarreta?

- Sí, és neta i blanca...

- Blanca i neta. Sí, és clar...

- La samarreta...

- I la camisa...

- Són netes i blanques...

- Les dues, és clar...

- Sí, les dues.
- Ah!
- I?
- No, res...
- Pensava que...
- No era...?
- Què?
- Neta?
- No, blanca.
- La samarreta?
- I la camisa...
- I la camisa...?
- Sí, no és neta?
- Sí, com la samarreta.
- I blanca?
- Sí, blanca i neta.
- Ja!
- Res més?
- Home...
- Què?
- No ho sé...
- No n'hi ha per tant...

- Però si... ni he opinat...

- Sí, però...

- Però què?

- És que ho dubtes tot.

- Això no.

- Ja hi som! Això no!

- No m' inquietis...

(Pausa.)

- Tornem-hi?

- Sí, tornem-hi!

(Pausa.)

- Em pensava que la meva camisa era blanca...

- Fins que has vist la meva, oi?

- Sí, noi... Com t' ho fas?

- Usant el sabó COLLS-NETS...

- (Mofeta) Collonets!

- No, COLLS-NETS que ho neteja tot!

- Sabó per camises i samarretes!

- COLLS-NETS?
- Sí, COLLS-NETS, és el sabó...
- Pels colls nets...
- Pels colls i pels punys...
- Ah! Caram!
- Pels punys també...?
- I no s' ha de fregar, és clar...
- No s' ha de fregar.
- Ni s' hauria d' embrutar
- Això no és possible.
- Amb COLLS-NETS tot és possible.
- I els punys...?
- Hi afegim PUNYS-NETS
- Punyeta!
- PUNYS-NETS és... el complement... el complement circumstancial més adequat.
- Per a les samarretes potser no cal.
- Les samarretes sense punys no, és clar.
- I pels punyeters capriciosos tampoc!
- Perdona... Però les samarretes i les camises blanques...
- No cal que siguin blanques.
- Ni netes...

- Si tens COLLS-NETS i PUNYS-NETS... deixa' t de punyetes!

- Ah! Ja ho he entès...

(Grafisme electrònic: COLLS-NETS i PUNYS-NETS... Transició. S' han fos els ploms. Fosc evident. ELL i ELLA en el sofà davant la tele aprofiten l' avinentesa i fan l' amor.)

(Grafisme electrònic: S' han fos els ploms...) (Fosc.)

- Tata gugu...

- Prrfff...

- Gooo...

- Pssh...

- Kaaa.

- Tzzzz...

- Grre...

- Mmmm...

- Txsss...

- Nyacanyaca...

- Tururút...

- Pssèèè...

- Flushca...

- Patatàm...

- Pimpampum!
- Nanai!
- Aish!
- Ooooh!
- Aaaah!
- Gugú...
- Tatà...
- Vida meva
- El meu nino
- Sí...
- Més...
- Més?
- Sí, sí...
- Ai!
- Té
- Oh!
- Ja, ja...
- Ah!
- Caram!
- Sí, sí!
- Dona... m
- Què?

- Dóna' m
- Ah!
- Ja, ja...
- Bé, doncs....
- Ja està?
- Sí, no ho sé...
- Ooooooh!
- Què?
- No. Res!
- És que...
- Res, res...
- Però...
- Tu sabràs...
- Sí, és clar..
- No, no...
- Sí, sí!
- Bé...
- Bé, no!
- No?
- No!
- Mmm...
- Psss...

- Jaaa...
- Nssst...
- No toquis l' ase ara!
- Jo?
- Sí, tu!
- Nssst...
- Una altra vegada!
- Una altra vegada no!

(Torna sobtadament la llum.)

(Grafisme electrònic: XtGKjm Lhjkm Lnnsn KkkKl kllklkm ... etc. etc...)

(La parella en escena intentant asseure's en el sofà dissimulant i recomponent-se del "polvet" que acaben de realitzar. Resten davant de la tele que està projectant qualsevol dels anuncis que s' acaben d' escenificar com si fossin la pausa de la pel·lícula que estaven veient.)

- I perquè han tallat ara precisament?
- Ja era hora... No podia aguantar-me més
- Vaig a parar el rentaplats.

- I jo a fer un pis que me l'estic fent a sobre.
- Porta' m una cervesa quan tornis.
- Aprofitaré per trucar a la meva mare...
- On has deixat el diari?
- I la taula la penses deixar així?
- En la pròxima interrupció, xato!
- El nen es quedarà dormint en el sofà tota la nit?
- No, ja el portaré al llit a la pròxima interrupció...

(Pausa de mitja part si es vol. Fosc.)

Segon acte

(Grafisme electrònic: Divulgació científica. “Raonaments des de la meva CPU” , a càrrec del DR. TOTHOSAP.)

(El DR. TOTHOSAP porta una bata blanca. L’ escenari està totalment fosc, només hi ha un zenital que il·lumina al Doctor que està assegut en un sofà reflexionant.)

DR. TOTHOSAP (boig, boig, boig... molt boig): Explicaré a les seves senyories una experiència, filosòfica, copsada a través d’ una simple transgressió manipulativa del software d’ una terminal del centre de computació... Tot va començar així: Ens trobem a l’ espai virtual del programa-entorn, on s’ hi detecten irregularitats de funcionament. (Riu.) “This is a

problem!” Solució: Es crea un nou espai virtual alternatiu d’ iguals característiques no virtuals a les inicials de l’ espai de referència. Com que s’ ha creat una analogia lògica no analògica, s’ introdueixen diferents variables digitalitzades per tal de desequilibrar el nou espai virtual creat, i per l’ anàlisi comparativa del nou espai es detecta el desequilibri. (Riu.) Després, anirem eliminant els possibles factors no criogènics de l’ espai virtual en desequilibri fins que coaligant i transferint les característiques endogàmiques, aconseguim la normalització de l’ espai virtual lesionat, i finalment, recuperem l’ equilibri del sistema punitiu restablint el software d’ inicialització. (Riu.) Tan sols ens falta fer el diagnòstic, a continuació, eliminem l’ espai virtual paral·lel que hem creat per poder detectar i corregir l’ anomalia, el mal funcionament de l’ espai virtual inicial. (Riu.) Si es tracta d’ un aranjament per extirpació, o per substitució, és el de menys, el cert és que per eliminació dels factors inversemblants previsibles, la normalització s’ ha aconseguit. (Riu.) Conclusió: Es pot afirmar, que per un tractament, interactiu, no racional, s’ aconsegueix el restabliment de la normalitat de funcionament, entenent com a normalitat, la recuperació de les pautes de funcionament interactives del software preinstal·lat, pautes a la vegada difícilment explicables dins del pensament racional estàndard. (Riu, i seriós sobtadament.) Paradoxalment, el treball amb les computadores és ple d’ irracionalitats, suportades per la lògica de la

pròpia màquina, que no coincideix precisament amb la lògica del nostre raonament humà. (Li comença a sortir fum del cervell. Quan cessa el fum amb un somris estàtic.) Corolari: Estem ja, com vostès poden veure, directament implicats en la cultura del silici. El carbó s' està extingint, si més no, com a combustible del nostre pensament estructurat, en base a la que podríem anomenar la raó clàssica estàndard... He dit! (Pausa.) Alguna pregunta...?

(Fosc.)

(L' USUARI, tipus esquizofrènic, assegut en un sofà fent 'zapping' davant

d' una tele sense so. L' il·lumina només una llum zenital. Al seu costat hi ha la USUÀRIA quieta mirant la tele com un ninot.)

USUARI (en ple atac d' esquizofrènia): Maleït aparell del diable! On és? Sempre passa igual... quan vols canviar de canal, no el trobes mai... Finalment el trobes sota un coixí o bé tapat sota una pila de diaris i revistes. Ja és tard però, canvies fent un "zapping" ràpidament per totes les emissores presintonitzades i no troves res del que cercaves i acabes agafant el diari i consultant el rellotge i comprobant que era ahir quan van passar el reportatge que tant havies buscat. Deixes a qualsevol lloc el comandament de distància i passes a fer qualsevol altra activitat, deixant el comandament a mercè de qui el busqui sempre en diferent lloc, mai se sap on serà, és aquell aparell que no té un lloc, podríem dir que el comandament a distància sempre guarda distàncies diferents respecte l' aparell de televisió que sempre és al mateix lloc. Hi ha una relació ben diferenciada entre el manipulat i el manipulador. El manipulat, l' aparell de televisió o qualsevol altra, resta sempre impertèrrit, té el seu lloc assignat i immutable en general, fins i tot si per alguna raó especial ha de canviar de lloc, sempre l' acompanyarà fidelment el seu comandament a distància. El manipulador en canvi, és a dir, el propi comandament a distància, sempre està en general a diferents llocs, podríem dir que no té en general un lloc fix, i que a la vegada acostuma a tenir

multiplicitat d' amos o posseïdors que se' l disputen. Sembla estrany que un aparell que la seva funció és manipular estigui tan cobejat per tot-hom, potser podríem afirmar que aquell que pot manipular més disposa de més poder, que qui posseeix el comandament a distància posseeix el poder en aquell moment si més no. Per això sempre el deixem en el lloc on hem exercit el seu poder, mai li assignarem un lloc específic a fi que estigui a l' abast del primer endreçat desaprensiu. El deixem sempre a qualsevol lloc i mai el trobem en el mateix lloc on l' hem deixat, sempre se n' ha apoderat una altra persona en la nostra absència. (Apaga la tele i es mor.)

(Fosc.)

(La USUÀRIA que ha agafat el comandament a distància, davant de la tele fent 'zapping', amb el mort al costat sense fer-li cap cas i només enxampant anuncis d' electrodomèstics de tota mena que anirem veient en pantalla. La USUÀRIA porta, evidentment, una bata "boatiné" de color lila.)

USUÀRIA: Oh, màquines del meu cor! Divins mecanismes de la tecnologia als que devem tants i tants favors quotidians! Els hauríem de fer un monument a

tots els nostres robotets casolans que tanta feina ens fan i ens deixen fer, i que malgrat tot mai no els ho podem agrair, perquè són éssers sense ànima. Aquesta rentadora de roba, aquesta rentaplats, aquesta cafetera, aquesta liquadora, aquesta nevera... Caram! Ara me n' adono que totes feminitzen... aquestes... màquines... Caram! (Pausa.) Res dona res, coincidència, tan sols coincidència... Segur que trobarem robotets masculins... (fa 'zapping') a veure... el cotxe, l'ordinador, l'ascensor, el molinet de cafè, el televisor, el vídeo, l'aparell de música, el telèfon mòbil... vaja, vaja...! Ara em vindreu a dir que... és clar, tot això són bajanades i apreciacions arbitràries, però... podríem continuar enumerant uns quants robotets més, (fa més 'zapping') a veure... La trituradora d'escombraries, femenina, la moto, femenina... Alto! El tirabuixó, masculí, el bidet, masculí, el tocadiscos, masculí... i podríem continuar enumerant més i més robotets masculins i femenins a fi d'establir una competència i fins i tot una lluita, feminista si cal. (Pausa.) Podríem pensar fins i tot que hi ha robotets i robotetes evidentment, no obstant el sexe de qualsevol aparell útil me l'imagino amb ben poca atracció... La zoofília em repugna, però encara la puc comprendre, però pensar en la ciberfília o robotofília no me l'imagino de cap manera. Puc comprendre que un cabridet a la muntanya en plena solitud i desesperació pugui arribar a excitar-te sexualment, però no em puc imaginar a ningú en una illa deserta fornicant amb el molinet de cafè o la torradora de pa...

seria un pèl complicat i difícil... encara que donem temps al temps, que de veure coses insòlites no acabarem mai... Potser algun dia sentirem alguna notícia com aquesta: Una robota rentadora violada, denuncia al mecànic cibernètic perquè en lloc d'arranjar-li el programador li va posar el "bombo" com si estigués prenyada de set mesos... Jo si voleu que us digui la veritat, n'estic molt dels meus robotets, i quan se m'espatllen em quedo molt desvalguda, no em deprimeixo, però una mica neura sí que em quedo cada vegada que se m'espatlla qualsevol mecanisme útil. A més, això em porta força mals de cap i un dispendi pecuniari cada cop. Robotets de tot el món, us estimo, espero molt de vosaltres, no em defraudeu... és una bajanada, però que quedi dit, que el dia de demà no se'ns organitzin i se'ns rebel·lin, quedaríem ben enllardats com se sol dir avui dia si es revoltin. Robotets, que consti que jo us tracto bé, eh? No sóc com aquelles barjaules, que n'hi ha moltes, que us tracten a puntades de peu i us demanen impossibles. Jo us mantinc perquè em serviu... No, no, no, no us penseu que us considero els meus esclaus, sou els meus majordoms preferits, imprescindibles per a la bona marxa de la casa i del meu entorn. Gràcies! tecnologia punta; Mercès! indústria del progrés; Salut! benestar material, us quedo molt agraïda a tots vosaltres, robotets, que encara que lamentablement no tingueu consciència ara per ara, us dediqueu a l'eleva labor de complaure a totes les usuàries que se us beneficien amb plaer com si fóssiu unes cortesanes romanes a la seva

disposició. Gràcies!, us ho repeteixo, i us ho repetiré fins a la sacie-
tat... Llàstima que encara estiguem a la prehistòria de la civilització
del benestar i de l' oci, el futur és vostre, us necessitem robotets...!

(Fosc. En la pantalla de la tele acaben les imatges d' electrodomèstics i
comença l' espai El Temps.)

(Una càmera en el plató està gravant el Presentador del trànsit. El
televisor d' escena servirà de monitor i veurem el que s' està gravant.
Sorolls de circulació, d' embotellament, botzines, clàxons, de cop, una
frenada i el soroll d' una topada múltiple.)

PRESENTADOR (amb gorra, molt simpàtic, se sent el soroll de circulació de fons):

Bona tarda amables oïdors i espectadors. Des de la seu de control del
trànsit els informem de la situació de l' operació anada. De l' operació
tornada com vostès saben més val no parlar-ne, és com un informe de
guerra, tants accidents, tants morts... I encara rai que no diuen els que
han quedat esguerrats i les famílies desfetes i arruïnades... Bé,
disculpin la divagació, l' operació anada s' està realitzant com no
estava prevista, la quantitat d' automòbils que estan sortint és superior
a les previsions, tant superior que hem calculat que demà passat no

quedarà ni una ànima a la ciutat. Els avisarem si això passa a fi que els que es quedin puguin sortir a passejar sense cap perill de ser atropellats pel carrer. Per altra banda l'apilonament de cotxes que s'ha produït en el nus de la sortida 44 estarà resolt abans de mitja hora degut a que no hi ha hagut supervivents en la col·lisió múltiple que s'ha produït, ens ho han assegurat des del Departament d'urgències de recollida de residus viaris. Els informem també que la pluja àcida, que està caient en les comarques del sud-est està dissolvent l'asfalt de les autopistes, per això es recomana que evitin si és possible desplaçar-se cap aquells indrets si no disposen de les rodes especials per circular per l'asfalt líquid. Altrament, el sol en l'horitzó romandrà més temps del previst degut a les necessitats clorofíliques que la comunitat de ponent a demanat, i que l'organisme mundial de control de les hores solars ha concedit als companys del nostre col·lectiu, per tant, recomanem precaució, utilitzeu les ulleres anti raigs gamma i delta si us dirigeu cap aquells indrets i fieu-vos més dels rellotges que de les hores de sol si no voleu arribar tard. Una recomanació per a tots aquells que hagin de circular per la xarxa de túnels, és que vagin en compte en les entrades i sortides, que intentin encertar sobretot l'orifici d'entrada del túnel i que no s'entretinguin a la sortida per molt bé que s'hi trobin havent penetrat a l'interior, ja és ben sabut per tots els usuaris dels túnels del país que poden entrar i sortir tantes vegades com vulguin, però no hi

poden romandre més temps que el prescrit per la tarifa que es paga. I acabem amb aquesta informació sobre el trànsit dient el que ja repetidament hem anat informant des de la Direcció General de Trànsit que estem a la disposició de tots els ciutadans que vulguin deixar de circular i acollir-se a l'immobilisme voluntari, que ens escriguin, que molt amablement el traurem de la circulació, passarem a recollir-los per casa seva sense causar cap mena de molèstia. Bona nit a tothom... i circulin per favor, no s'atapeeixin, borregos! Que sou una colla de borregos!

(Fosc.)

(En escena dos paios, MÒBIL 1 i MÒBIL 2, sota sengles llums zenitals, cadascú amb un telèfon mòbil, per molt que estiguin encarats no es veuen ni es perceben.)

MÒBIL 1: Ets tu?

MÒBIL 2: Sí, digui...

MÒBIL 1: Si ets tu, dic?

MÒBIL 2: No, no...

MÒBIL 1: Com que no?

MÒBIL 2: Què vol?

MÒBIL 1: Doncs, trucava per si... per comprovar...

MÒBIL 2: I...?

MÒBIL 1: No pengis, per favor.

MÒBIL 2: I per què hauria de penjar. Aquest aparell el tinc per això...

MÒBIL 1: És clar, i així que, sí, sí, i jo potser a l' anar-lo a provar m' he trobat que tu l' has agafat sense voler, oi...?

MÒBIL 2: No, no, a mi m' ha sonat i per això l' he despenjat.

MÒBIL 1: És clar, seria absurd el contrari.

MÒBIL 2: No pas gens. Jo sempre el despenjo quan hi ha algú que...

MÒBIL 1: Que truca...?

MÒBIL 2: No, no fa falta que truqui.

MÒBIL 1: Però si no truca com saps que...

MÒBIL 2: Conec a la gent...

MÒBIL 1: Sí, però... Amb això no n' hi ha prou, aquest aparell és un estri que no fa possible la comunicació si no hi ha una trucada.

MÒBIL 2: Això és el que li han dit. Si vostè no hagués tingut cap necessitat no hauria trucat.

MÒBIL 1: Però, ets tu o no ets tu?

MÒBIL 2: Escolti, sisplau, no comenci una altra vegada.

MÒBIL 1: Que no comenci què...?

MÒBIL 2: Si té alguna cosa a dir, digui-la d' una vegada, però no m' entretingui amb divagacions supèrflues.

MÒBIL 1: Doncs mira, com que veig que estàs de broma, aquí va el que et volia dir i pel que t' he trucat.

MÒBIL 2: Així que creu que ja sap qui sóc?

MÒBIL 1: Sí, és clar que sí!

MÒBIL 2: Doncs s' equivoca.

MÒBIL 1: No m' equivoco. T' he trucat pel que tu ja saps. Per informar-te de la teva situació.

MÒBIL 2: No em faci riure, conec la meva situació perfectament...

MÒBIL 1: Sí, però no n' ets conscient, i vull que ho sàpigues.

MÒBIL 2: Sé perfectament on sóc i qui sóc... L' únic que passa és que vostè està intentant comunicar-se amb algú que no sóc jo.

MÒBIL 1: Fals! Sé qui ets, però no em vols reconèixer, no t' interessa... encara que ho comprenc... voldria que sabessis que...

MÒBIL 2: No fa falta que s' esforci, rebo moltes trucades d' aquest caire i sempre he d' intentar fer el mateix, controlar al personal que truca...

MÒBIL 1: Aquest no és el cas. Jo, he trucat per... T' he preguntat si eres tu i encara és l' hora que m' ho has de respondre, sembla mentida que...

MÒBIL 2: Sembla mentida que si jo sóc jo no tingui la deferència de reconèixer-ho, oi?

MÒBIL 1: Sí, és clar! Ets tu...?

MÒBIL 2: Jo, és clar... Sóc o no sóc, aquesta és la qüestió indemostrable, no li sembla?

MÒBIL 1: Jo només vull que ho reconeguis.

MÒBIL 2: Tan important és?

MÒBIL 1: Per a mi, sí. Vull saber on truco, el per què truco és cosa meva, no creus?

MÒBIL 2: No necessàriament. Vostè sap tan bé com jo que no és necessari per comunicar-se saber qui és l' interlocutor.

MÒBIL 1: Però jo trucava per...

MÒBIL 2: Per parlar una estona...

MÒBIL 1: Ara ho dic jo, no necessàriament.

MÒBIL 2: És el que estem fent, no creu?

MÒBIL 1: Sí, però, si tu fossis tu, et diria que...

MÒBIL 2: No sé quina necessitat té de saber amb qui parla, si té coses a dir, digui-les d' una vegada...!

MÒBIL 1: No puc dir el que he de dir a una persona a qualsevol que es posi a l' aparell.

MÒBIL 2: Aleshores per què m' ha trucat?

MÒBIL 1: Sí, t' he trucat...

MÒBIL 2: Doncs digui el que ha de dir d' una vegada.

MÒBIL 1: No t' ho puc dir si no sé qui ets.

MÒBIL 2: Si m' ha trucat és que sap qui sóc, si no, no m' hagués trucat.

MÒBIL 1: No, necessàriament...

MÒBIL 2: Una altra vegada?

MÒBIL 1: És que... Bé, aquí va, t' ho dic i s' ha acabat, si vols penja, i si no vols...

MÒBIL 2: Ara, m' amenaça? No, si ja et dic jo que...

MÒBIL 1: Sí... T' he enxampat, et reconec!

MÒBIL 2: Em sembla que es continua equivocant senyor meu.

MÒBIL 1: T' has delatat amb aquesta expressió.

MÒBIL 2: Quina expressió?

MÒBIL 1: No, si ja et dic jo que...

MÒBIL 2: Això...?

MÒBIL 1: Sí, això. Sempre ho dius quan et sents acorralat.

MÒBIL 2: És cert. Ho acostumo a dir sovint, però quan em trobo acorralat com diu vostè, sinó quan alguna impertinència destorba un diàleg fluït.

MÒBIL 1: I a més intel·lectualitzes... Escolta, vols que t' ho digui o no ho vols?

MÒBIL 2: M' agrada que m' hagi trucat, llàstima que poca cosa tinc a dir-li d' aquest tema si vostè insisteix a informar-me de qualsevol aspecte poc animós.

MÒBIL 1: Escolta xato, prou ja! Reconeix que no tens ni la més mínima intenció d' escoltar-me.

MÒBIL 2: Li hauria penjat el telèfon no li sembla...

MÒBIL 1: No pots amic meu, estàs atrapat. Abans hem de quedar per veure'ns o trucar-nos una altra vegada. No pots tallar un vincle de comunicació que s'ha establert, segons tu per casualitat i segons jo per una necessitat ben específica.

MÒBIL 2: Puc penjar en qualsevol moment, i vostè ho sap tan bé com jo.

MÒBIL 1: Doncs, fes-ho, si t'atreveixes...

(Silenci. Els dos es miren sense reconèixer-se. Canvien de cercle zenital. Es guarden el mòbil a la cintura. Es tornen a mirar i quan cadascun d'ells -simultàniament- sembla que per fi ha reconegut a l'altre i es decideix a dirigir-li la paraula, es va fent fosc i ambdós es queden literalment amb la paraula a la boca.)

(En la pantalla de la tele veurem barrejades imatges de torneigs de tennis amb imatges del cas Roldán. S'encén la llum vermella de gravació de l'estudi de ràdio.)

(Grafisme electrònic: Torneig de Penis: Roldán-Guarrós. Contrincants: El calb i El barbes. Crònica per: L'Observador romà-antic de Reusparís Londres, Corresponsal de la Catalunya Nord-i-K.)

CRONISTA (assegut a la taula com si estigués en un locutori de ràdio): Els sets, dels quarts de final, es van convertir en milions, cosa que va escandalitzar a la major part dels assistents a l' encontre degut a què els sets, sempre han estat això, sets, i no milions. L' abandonament de la pista produït posteriorment per un dels contrincants, el calb, ha estat també un fet escandalós per a la concurrència, fet que ha preocupat als afeccionats al joc net en aquesta històrica competició del Roldán-Guarrós, ja siguin calbs, amb cabellera o faldilleta. Finalment, la fase posterior del torneig ha esdevingut incomprendible per al públic en general, sobretot per a tots aquells distingits seguidors del torneig als que els agrada presenciar normalment aquests esdeveniments des de l' òptica de l' honradesa i de l' ètica. La desagradable -per antiestètica- aparició en calçotets del contrincant calb a la revista PIT' S-A-DOJO, a més a més de la seva desaparició total i absoluta, ha deixat als seguidors del Torneig Roldán-Guarrós decebutos i a la vegada amb poques esperances de poder-ne presenciar la fase final. Com és natural, el barbes, l' altre contrincant, com que s' ha quedat sol, ha hagut d' anar a buscar brega a un altre indret. Continuarem informant-los, de com es desenvolupen els esdeveniments. (Fa un senyal al tècnic perquè talli.)

(Música. Transició.)

(Grafisme electrònic sense fi: L' anunci que deforma, o la informació deformada... etc.)

(El TÈCNIC quan ha acabat la música que ha posat anteriorment comença a desconnectar-ho tot, posa la llum d' assaig a escena i abans d' anar-se'n, a corbata, es dirigeix al públic.)

EL TÈCNIC (reflexiu): Bé, em passo la vida veient imatges superposades, subliminals, algunes deformades gràcies a l' electrònica i als últims avenços tecnològics, i crec que tot això només ens fa esdevenir purs receptors de productes compostats de bits... Ens ho subministren de forma analògica a vegades, i a vegades de forma digital. Rebem totes aquestes imatges com si res, en moltes ocasions fins ens plauen, ens són grates, innovadores... (Una mica fastiguejat.) Imatges! Allò que havíem cregut que "una imatge val més que mil paraules" ho hem de reconsiderar... Avui és a l' inrevés, les mil imatges que rebem ens deixen sense ni una paraula. Tot això em fa recordar una anècdota que explicava un amic meu. Deia, tot rememorant la seva infància: "Quan jo era petit, a casa, a l' hora de sopar escoltàvem la ràdio, i recordava molt bé el que passava quan intentava dir qualsevol cosa, -calla!- li deien, com a única frase agradable. Després, al cap d' uns anys, amb la televisió, -un aparell més gran i més important que la ràdio-, la casa es va fer més petita encara,

i aleshores només quan insinuava que volia dir alguna cosa li deixaven anar de sobte –calla, i aparta' t!!... No tan sols el feien callar, sinó que ja s' insinuava que la seva presència els començava a molestar. És a dir... que, sent optimistes, el que cal esperar d' aquí endavant amb la nova tecnologia, amb una mica de sort ens acabaran dient, –calla, aparta' t, i fot el camp!!! Tot un avanç, si senyor! Els nous mitjans de comunicació ens van incomunicant cada vegada més... (Pausa.) Potser és que estic pessimista, oi? Bé, bona nit a tothom (fa mutis per la platea.) (Fosc.)